

„Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“

Někteří z poutníků, kteří se přišli o svátcích klanět Bohu, byli Řekové. Ti přistoupili k Filipovi, který byl z Betsaidy v Galileji, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi, Ondřej a Filip to šli říci Ježíšovi. Ježíš jim odpověděl: „Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrnо nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchráni jej pro život věčný. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“ J 12, 20-26

Milí přátelé, zdravím vás v lehce nouzovém stavu. Hrozba zákeřného viru nás odkázala mimo sborové místnosti, potažmo stěny kostela a nezbyvá nám, než po návratu z práce či nákupu sedět doma a buď si něco číst anebo sledovat nebo poslouchat a bavit se se svými nejbližšími.

O Ježíše mají najednou zájem i ti, u kterých bychom to ani nečekali, Řekové, kteří přijdou za jedním z Ježíšových učedníků s tím, že by ho chtěli vidět. Ten to předá dál a Ježíš jim odpoví, teda dobře, právě na to jsem čekal. A pronese úvahu, která nás teď na chvíli ponese.

Takže za prvé: právě teď přichází má chvíle. Pro člověka, jakož ani pro pšeničné zrnо není dobré, aby zůstal sám, což platí zejména pro období krize. To už je lepší, aby zemřel, zemřelo, neboť teprve pak může něco vydat, třeba i mnohý užitek. Proč. I u Ježíše platilo, že toho hodně vydal už na této zemi, ale až ve smrti se ukázal i smysl celého jeho života v tom, že se k němu Bůh nakonec a po určitém zápase přiznal a vzkřísil ho z mrtvých. Smrt tak není úplný konec, snad jen ten pozemský a co nás čeká po ní, totiž po smrti, sice nevíme, ale věříme, že něco věčného, život věčný. Užitek lidského života tak není závislý jen na této zemi, ale i na tom, s kým svůj život sdílíme, pro koho žijeme a komu pak třeba i umíráme před očima. Smrt však není konec, je jen bránou do věčnosti, kde nás čekají ještě velké věci. Smrt na nás doléhá zejména v nynější krizi, kdy je koronavirem nakaženo čím dál víc lidí a někteří z nich i umírají, ale jak dokazuje též svědectví některých médií, nejsou v tom sami, což je hlavně dnes velmi důležité. O smrti se totiž, mám za to, mnoho nemluví, o to cennější je, když víme, na koho se v těch nejtěžších chvílích obrátit a komu svěřit svůj život, ano, vedle Pána Ježíše tu zrovna teď stojí právě sestřičky a spolu s nimi celý zdravotnický personál. Co je víc?

A za druhé: milovat svůj život. Svůj věčný život, ano, i věčný život může být můj, nemusím se orientovat jen na tento svět a to, co po mně zůstane, mohu i v té nynější situaci hledět dál, za horizont každodennosti. Přemýšlet i o tom, co bude, copak až já tu nebudu, ale co nás čeká na věčnosti. A je to právě i ten současný nouzový stav, který nás kromě jiného nutí přemýšlet nad tím, co je skutečně podstatné, jestli tolik tento svět, jakkoliv je velmi důležitý, kde bychom jinak byli, ale co je skutečně podstatné pro náš život. Totiž to, co ho i překonává v tom smyslu, že ukazuje ještě někam dál, kam třeba zatím moc nedohlédneme, ale aspoň je to věčné na rozdíl od naší časnosti.

Nenávidět svůj život v tomto světě, uchránit ho pro věčnost. Zní to z Ježíšových úst drsně, ale jinak někdy ani mluvit neumí a chce tím říct jednu jedinou věc. Věčný život a tento svět nejdou dohromady, to je jasné. Stejně jako je jasné, že milovat můj či svůj život musí ještě někdo jiný, na to sám nestačím a mohu ho i celkem lehce ztratit. Ale uchránit ho právě pro tu věčnost, to je teprve výzva, neboť se tím nemusím tolik upínat právě na tento svět, ale mohu žít život pro život a milovat pro toho, kdo v něm je spolu se mnou. Co může být víc?

A za třetí: a teď to teprve přijde. Sloužit mně, totiž Pánu Ježíši. Jak víme, sloužit se má především druhým lidem, a to do života, a to před smrtí. Ale sloužit znamená především s někým být. Nejen dosloužit, i když to k tomu patří jistě taky, ale následovat přímo jeho, přímo mě, říká k tomu Ježíš, a to až tam, kde nakonec budeš i ty. Neboť já vedu přímo k druhému člověku a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Tady nejde jen o mě, jde tu o každého, kdo chce sloužit druhému. A Pán Ježíš je v tom kde? Ten dává sílu. Ke službě, ale i k tomu být i jeho služebníkem, aby se i jemu, jeho služebníkovi dostalo cti i od Ježíšova Otce.

Za čtvrté: kdo je ve skutečnosti ten, který slouží a proč by měl dojít cti zrovna u toho, který sem na zem poslal svého Syna, aby nám i k němu ukázal cestu. Jednou mi někdo řekl, že posláním člověka, tím více služebníka, je mít srdce na správném místě. Myslím, že to je i podstatou života na této zemi a tomto světě. Mít srdce na správném místě totiž znamená především milovat druhého člověka, neboť to je i o to jediné, co člověku zůstává až na věčnost a co ho i chrání pro život věčný. Mít srdce na správném místě neznámá se tu rozdávat, aby ti druzí byli spokojení, ale myslet na to, že to nejsem já, kdo tu slouží, ale že mi k tomu třeba dává sílu i ten, který nám všem dal a dává svůj život. A učí nás milovat sebe ne pro sebe samé a už vůbec ne pro tento svět, ale proto, abych skutečně mohl milovat i ty druhé, a to ne pro ně samé, ale proto, že nás k tomu vede přímo sám Pán Bůh, tj. Ježíšův Otec. A co může být víc?

A za páté: nynější nouzový stav, částečná povinná karanténa neboli nutnost odstupů od druhého či třetího člověka, tím spíš od celého světa nás všechny nutí k jedné jediné věci. Podívat se na ten svět, na svého bližního či blízkého, ale i sám na sebe ještě trochu jinak než třeba dosud. Nutí nás k tomu nejen víc o sobě přemýšlet, případně své přemýšlení rozvrhnout do zpráv, poslechu obecných médií či četby, ale především přemýšlet i nad tím, co s námi i ta přibývající samota, případně shluk do několika v podstatě stále stejných a téměř známých tváří vlastně dělá. Jestli se tím vším neměníme i my sami a nedáváme najednou mnohem více prostoru i tomu, co až dosud zůstávalo skryto, téměř každému pohybu naší duše, každé myšlence, která najednou může doléhat o to více, ale především svým bližním. Jestli i ta současná situace nás nenutí k tomu podívat se i na něj trochu jinak, zvlášť, když ho mám před očima snad ještě víc než jindy a kterému se i se mnou otevírají dveře až někde na věčnost.

Pane Ježíši Kriste, to ty nám otevíráš cestu nejen k sobě, ale i a možná hlavně ke svému Otci. Prosíme tě, dej nám zejména v těchto dnech poznat, co je i v tom našem životě skutečně důležité. Prosíme tě, aby se nám zejména tento čas stal vedle všeho jiného i jistou příležitostí k tomu i o Tobě a Tvém díle tady na zemi více přemýšlet. Prosíme Tě, ať svou současnou potenciální i skutečnou samotu nám i Ty sám pomůžeš využít k tomu podívat se vše okolo zase trochu jinak. Prosíme Tě, ať nám to i pomůže v tom podívat se i na své nejbližší optikou věčnosti a nikoli jen té současné časnosti. A děkujeme. Děkujeme za všechny, kdo slouží a pomáhají, děkujeme a současně věříme, že jim i Ty dáváš kus ze sebe, svou sílu i Otcovo požehnání. Děkujeme, že nám i Ty sám právě v těchto dnech a týdnech ukazuješ, co je v životě skutečně důležité a podstatné, že v tom ani zdaleka nejsme sami, že jsou kolem nás lidé, kteří se starají, kteří jsou doslova na roztrhání ještě víc než jindy a kterým můžeme i my jen vyprošovat přítomnost Tvé lásky a Tvého odpuštění. A prosíme Tě i za všechny rodiny, které zvlášť v těchto dnech a týdnech jsou a částečně asi i musejí být spolu ještě víc než jindy, dej jim k tomu dostatek sil a nám všem ať se Tvůj lid k Tobě a Tvému Otci zase až jak to bude možné, opět navrátí. Amen.

A pokoj Boží, převyšující všechno pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši, našem Pánu. Amen.